No. 66. Ao. 1849.

Donderdag, 31 Mei.



SURINAAMSCHE COURANT EN GOUVERNEMENTS ADVERTENTIE BLAD.

Gouvernements-Secretarie.

PARAMARIBO, *den* 30 *Mei* 1849.

Bij Gouvernements–resolutie van den 26 dezer Maand No. 583, is aan den Heer H. H. HIEMCKE, ontslag verleend als Directeur van het Etablissement *Batavia*, terwijl in deszelfs plaats als zoodanig is benoemd geworden, de heer G. M. VAN DER HOOP.

De Gouvernements-Secretaris,
J. Æ. LISMAN.

Gouvernements-Secretarie.

PARAMARIBO, *den* 30 *Mei* 1849.

Bij Gouvernements-resolutie van den 29n. dezer maand No. 592, is de Heer T. GREGORY gequalificeerd geworden, om gedurende het aan den Heer G. DUIJCKINCK, *Havenmeester* en *scheepsmeter*, verleende verlof, tot het doen eener reize naar Curaçao, diens functien waartenemen.

De Gouvernements–Secretaris,
J. Æ. LISMAN.

Gouvernements-Secretarie.

PARAMARIBO, *den* 30 *Mei* 1849.

(10549) Op heden is aanteekening gedaan van het voorgenomen vertrek uit deze Kolonie van ALEXANDER LIJONS, Echtgenoote en twee kinderen.

De Gouvernements–Secretaris,
J. Æ. LISMAN.

Prononntiatie van dictums.

PARAMARIBO, *den* 30 *Mei* 1849.

Op aanstaanden Zaturdag den 2den Junij e. k., des voormiddags om *negen* ure, zullen door het Collegie van Commissarissen voor het Departement der *Onbeheerde* Boedels worden gepronuntieerd, de Dictums gewezen in de Boedels H. J. MAIR, SARAATJE SNIJDERS, J. W. BECKER en J. R. RIJHINER.

De Secretaris bij het Collegie voornoemd,
(1114) J. ELLIS.

Heden Morgen ten 9 ure,

OPENING der inschrijvings–billetten op de geannonceerde

23 Vaten SUIKER,

van plantaadje *Pieterszorg* ⅓ aandeel, ten overstaan van den Heer Gecommitteerde uit den Hove tot de Zaken van Curatele en Sequestratie.

(1113) *Paramaribo*, 31 *Mei* 1849.

De slag van Novara en hare gevolgen.

(*Uit de Kölnische Zeitung.*)

De veldtogt, waardoor de oude Radetzky den strijd tusschen Piemont en Oostenrijk beslist heeft, duurde slechts vier dagen; in vier dagen zijn de zich op nieuw herstellende krachten, de weder verlevendigde hoop van het ongelukkige Italie, door Duitsche wapenen geheel en al vernietigd. Zelfs zij, die met het volkomenste vertrouwen, aanhangers zijn van Oostenrijk, hebben voorzeker zulk eenen uitslag niet verwacht! Welke is de oorzaak van dit verrassend resultaat? Berust zij alleen bij de grootheid van Radetzkij als veldheer en de dapperheid der Oostenrijksche bataillons, zoo als de Oostenrijkers haar willen verklaren? Is zij het gevolg van »verraad" van koning Karel Albert, van generaal Ramorino, van de »*Codini*" [reactionnairen], zooals de democraten onbeschaamd genoeg zijn op te geven? Neen, noch alleen *daar*, noch *hier*. Neen, wat de nederlaag van Karel Albert deed vooruit zien, wat Italie thans op nieuw aan eene geweldige reactie prijs geeft, wat het welligt voor het vierde gedeelte eener eeuw tot het oude absolutismus terugvoert—dat mag men gerust op rekening schrijven van die verderfelijke partij welke tegenwoordig in bijna alle staten van Europa den grond ondermijnt en ook bij ons onvermoeid aan den ondergang des vaderlands arbeidt.

In den laatsten tijd zag men in Italie de drie soorten van regeringsvorm, welke in Europa onderling strijd voeren, met scherpe afscheidingen naast elkander staan. In het koningrijk Napels heerscht het absolutismus, door eene schijnbare constitutie omgeven, maar in de wezenlijkheid volstrekt niet gebonden. In midden Italie heerscht de republiek. In Piemont was de democratisch-constitutioneele monarchie eene *waarheid* geworden. Men moet dit omtrent Karel Albert getuigen, dat hij zich met opregtheid onderwierp aan den democratisch-constitutioneelen regeringsvorm — welligt de eenige onder de vorsten, die in het jaar 1848 constitutie's gaven.

Deze drie beginselen streden in Italië om hun voortdurend bestaan. Het constitutioneele stelsel had in Augustus van het vorige jaar eene geweldige nederlaag geleden. De overwinning van Radetzky bij Custozza in Augustus 1848 was tevens een triumf over de republikeinschgezinden. »Het was een strijd der Koningen" riep Mazzini uit; de Koningen zijn verslagen; nu begint de strijd der volkeren! Thans verheft zich de volksleeuw, om Italië te bevrijden!" Mazzini noemde zich zelven: »Soldaat van den dapperen Garibaldi" en nam het geweer op. »Maar de *volksleeuw*" hield zich stil; de dappere Garibaldi was op zijne hoede, om in eenig conflict te geraken met de Oostenrijksche kogels, en Mazzini nam spoedig de wijk naar Zwitserland, om van daar eene oproeping: *Aan de jongelingen: herinneringen van* Giuseppe Mazzini, in het licht te zenden, die de nederlaag van Italie aanschreef als geregte straf daarvoor, dat het zijne vorsten niet onder den voet getrapt, de gematigde mannen, zooals Azeglio, Gioberti, niet als schandelijke verraders gestraft had, en in plaats van het onder strenge krijgstucht gehoudene, schoone leger van Carlo Alberto, den befaamden volksleeuw niet tegen de Oostenrijksche colonnen had losgelaten.

Het is er verre af dat Mazzini in Italie eenen grooten aanhang bezit, die aan zijne grootspraak geloof slaat. Maar hij heeft eene partij, die weinige honderde koppen telt, die woelende van stad tot stad trekt, en wier vermetelheid de lafhartige meerderheid zoodanig beheerscht, dat zij gedwee de voorschriften van deze menschen volgt. Deze vermetelheid klom na de nederlaag welke het constitutioneele stelsel in Italie bij den strijd tegen Oostenrijk had ondergaan, in die mate, dat de partij zich ten laatste bevrijdde van Rossi, de eenige man die zich moedig tegen hen overstelde, en, dronken door de overwinning, de republiek te Rome en spoedig daarop ook in Toscane konde uitroppen.

Het constitutioneele beginsel had intusschen den strijd geenszins opgegeven. Karel Albert had Gioberti tot zijnen minister benoemd. Het programma van Gioberti luidde: »Bevestiging der constitutioneele monarchie en onverwijlde strijd voor de onafhankelijkheid des vaderlands." Piemont rustte zich nu met alle kracht uit, het rekende op een volk vol geestdrift, op een eenig Italie. Waarom zoude het den oorlog niet wenschen?

Daar werd in Midden-Italie de republiek geproclameerd. Genua, geheel Ligurie dreigde te volgen. Zelfs in Turijn ontstonden republikeinsche clubs. De Lombardijsche vlugtelingen verlangden niets zoo zeer als den oorlog. Overal werd men door de republiek bedreigd.

Het conservatieve element in Sardinie, in geheel Italie, beschouwde nu den oorlog met Oostenrijk op eens uit een geheel ander oogpunt. Men kondo de nederlaag der Oostenrijkers, die men gewenscht had als middel ter bevrijding des vaderlands van de heerschappij van vreemden, niet meer verlangen, als zij slechts zoude strekken tot de vestiging der republiek. Bovenal werd het leger ontevreden bij de gedachte in den strijd gezonden te zullen worden, om in plaats van eenen Savoyschen legervorst, waarop zij, als een aanverwant volk, regt hadden, republikeinsche schreeuwers tot gezagvoerders en bevelhebbers te verkrijgen. De hulp, door midden-Italie tot den oorlog te leveren, was eene hersenschim geworden. De jonge republieken hadden alle kracht noodig om zich zelven in stand te houden. Gioberti had een helder doorzigt van den toestand der zaken; de republiek in Rome en Toscane maakte den oorlog onmogelijk. Italie moest *eensgezind* zijn, men moest eenen vasten grond onder zich hebben, wilde men den moeijelijken strijd ondernemen. Vóór alle dingen gold het dus de vraag, dien vasten grond weder op te zoeken. Gioberti besloot daartoe; hij besloot tot de tusschenkomst in den Kerkelijken staat.

Ware dit besluit in uitvoering gekomen, dan zoude Italie gered zijn geweest. G i o b e r t i zoude, door de herstelling der orde te Rome en de onderdrukking der roode democratenpartij, het waarlijk liberale, het omzigtig-verstandige element in het grootste gedeelte van Italie de bovenhand hebben doen verkrijgen. Dit element had in korten tijd Napels in zijne beweging medegevoerd en Koning F e r d i n a n d genoodzaakt tot den vrede met Italie en de toetreding tot het groote Italiaansche staten-verbond, hetwelk G i o b e r t i's constitueerde tot stand wilde brengen. Dan zonde het de tijd geweest zijn den oorlog met Oostenrijk te beginnen; ondersteund door de legers van Napels en Piemont, door de keurtroepen der Zwitsersche regimenten, de Sicilianen, de Sarden, de Savoysche regimenten, sterk door de volkomene medewerking van het geheele volk, dat na den oorlog met Oostenrijk niet meer de dictatuur van het democraten-gespuis behoefde te verwachten, — had Italie zijne onafhankelijkheid kunnen bevechten.

Maar dit geluk was het zwaar beproefde land niet beschoren. De gezonde staatkunde van G i o b e r t i had de meerderheid der Kamers tegen zich. De Kamers waren onder zijnen invloed verkozen; hij had zich door de democratische partij laten verstrikken, hij had in haar de krachtigste hulp voor den strijd der onafhankelijkheid gezien — nu stonden zij tegen hem op, zij stemden tegen de tusschenkomst en verlangden den onmogelijk geworden oorlog, niettegenstaande de republiek te Rome en Toscane was uitgeroepen, niettegenstaande het leger, dat in 't algemeen geen lust had om voor de ondankbare, laffe Lombardijers te vechten, niettegenstaande de ongunstige stemming der bevolking, die aan de Oostenrijkers de voorkeur gaf boven de dreigende roode democraten.

Het oogenblik om te handelen was voor K a r e l A l b e r t gekomen. Hij had de Kamers moeten ontbinden, om nieuwe verkiezingen uit te schrijven, waardoor gewis eene conservatieve volksvertegenwoordiging tot stand zoude gekomen zijn. Maar K a r e l A l b e r t waagde dien stap niet: hij onderwierp zich, zonder zijn eigen wil te doen gelden, aan de eischen van het constitutionalismus, verwijderde G i o b e r t i uit het ministerie en behield eene Kamer, waarin republikeinschgezinde mannen, als B r o f f e r i o en V a l e r i o, de leiders der meerderheid waren, benoemde een ministerie, waarin een democraat als R a t a z z i de belangrijkste portefeuille in handen had. De Koning wenschte voor zich zelven vurig eenen oorlog met Oostenrijk, om de vroegere verliezen te herstellen. Welligt hoopte hij ook de Oostenrijkers op het slagveld voor de monarchie eene overwinning op de republikeinen in morelen zin te doen behalen, welke duurzamer zoude zijn, dan eene overweldiging door middel der bajonnetten.

Zoo begon dan die oorlog — een oorlog, dien het leger niet wenschte, dien het volk niet verlangde, waarvan de uitslag door iedereen werd vooruitgezien, alleen niet door de Turijnsche democraten-kamer!

[*Het vervolg en slot in ons volgend No.*]

PUBLIEKE VEILINGEN.

Door— en ten huize van den Vendumeester A. SALOMONS.

Op Dingsdag den 29 dezer.

Het Huis en Erf, gelegen aan de *Knuffels Gracht*, La. A. No. 237.—*f* 1100. — *Opgehouden.*

SCHEEPVAART.

BINNENGEKOMEN.

Den 30sten dezer, de Eng. Schoener Ladij of the Night, Kapt. V. Bartoccini, van Demerarij, hebbende 3 dagen reis.

UITGEKLAARD.

Den 29sten, het schip Alersma, Kapt. Vos, naar Amsterdam, lading: 273 vaten Suiker en 6611 p. Quassiehout.

UITGEZEILD.

Den 29sten dezer, de Koloniale Schoener Henriette Elisabeth, Kapt. J. F. Meijer, naar Demerarij via Nickerie. — Passagiers: de Heer J. G. Detering en 4 kinderen en Mej. M. Revers.

Schepen *in Lading.*

Naar Amsterdam.

Wilhelmina, Kapt. J. N Klint, *adres bij C. J. Leijsner. Sluit* 5 *Junij.*

Heppens, Kapt. Hansen, *adres bij Gebrs. Reelfs. Sluit* 15 *Junij.*

West-Indie, Kapt. Lieuwen, *adres bij C. J. Leijsner.*

Anna Maria Henriette, Kapt. H. F. Zeijlstra, *adres bij Gisius en Co.*

Astrea, Kapt. J. A. de Lang, *adres bij H. Degenhard.*

Eliza, Kapt. Dirks, *adres bij J. Lijon.*

Suriname, Kapt. R. van der Meij, *adres bij Gisius en Co.*

Geertruida Kapt. U. J. Bonjer, *adres bij Gisius en Co.*

Polaris, Kapt. F. Ruijter, *adres bij Gebrs Samson.*

Adolf Frederik, Kapt. K. Zwanenburg, *adres bij Gisius en Co.*

Goede Vrede, Kapt. J. H. Wit, *adres bij H. Degenhard.*

Cuba, Kapt. Jansen, *adres bij van West en Co.*

Oceaan, Kapt. A. Spekman, *adres bij C. J. Leijsner.*

Naar Rotterdam.

Harmonie, Kapt. Wilkens, *adres bij van West & Co. Sluit* 8 *Junij.*

ADVERTENTIEN.

Gedrukt bij J. C. MULLER Az.